

Miért tűri Isten?

Gyakran megkérdezik az emberek a vallások képviselőit: Ha van Isten, miért engedi meg azt a sok szenvedést és bajt, amely sújtja világunkat, benne a sok ártatlan embert és gyermeket? Az alábbi interjú találó választ ad a kérdésre.

Billy Graham leányával készítettek interjút az egyik rádióműsorban, amelyben Jane Clayson riporternő megkérdezte őt az utóbbi idők borzalmas eseményeivel kapcsolatban: Hogyan engedhette meg Isten, hogy ilyenek történjenek? Anne nagyon mély, éleslátásra utaló választ adott:

- Úgy hiszem, Istent nagyon elszomorítja, ami velünk történik, ám évek óta azt mondjuk neki: menj ki az iskoláinkból, a kormányunkból, és távozz az életünkben. És Ő, amilyen udvarias, csendben hátrahúzódott.

Miképpen várhatjuk el Istentől, hogy áldását és védelmét adja, ha egyben arra szólítjuk fel, hogy hagyjon bennünket békén?

O Hare (akit meggyilkoltak, testét nemrég találták meg) panaszkodott, hogy nem akar imádságot az iskoláinkban, és mi azt mondtuk, rendben.

Azután valaki azt mondta, jobb, ha nem olvassuk a Bibliát iskoláinkban: a Bibliát, amely azt mondja: ne ölj, ne lopj és szeresd felebarátodat, mint önmagadat. És mi azt mondtuk, rendben. Azután dr. Benjamin Spock azt mondta, ne fenekeljük el a gyermekeinket, ha rosszul viselkednek, mert a kis személyiségük megsérül, és lerombolhatjuk önbecsülésüket. Spock fia öngyilkos lett, de mi azt mondtuk, egy szakember biztosan tudja, miről beszél, és azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki azt mondta, hogy a tanárok és az osztályfőnökök jobb, ha nem fegyelmezik a gyermekeinket, amikor rendetlenül viselkednek. És az iskola vezetői azt mondták, hogy a tanárok inkább meg se érintsék a diákokat, nehogy ezzel rossz reklámot csináljunk az iskolának, és semmiképpen sem akarjuk, hogy bepereljenek bennünket. És mi azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki azt mondta, hagyjuk, hogy diáklányaink abortuszt végezthessenek, ha akarnak, és nem kell, hogy ezt elmondják szüleiknek. És azt mondtuk, rendben. Aztán egy bölcs vezető azt mondta, mivel a fiúk fiúk, és úgyis meg fogják tenni, adjunk fiú diákjainknak annyi óvszert, amennyit akarnak, és nem kell, hogy erről szüleiknek beszámoljanak. És azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki, az általunk jelentős posztra megválasztottak közül azt mondta, hogy nem számít, hogy mit teszünk a magánéletben, ha elvégezzük a munkánkat. Újból egyetértve velük, azt mondtuk, nem számít, mit tesz valaki (beleértve az elnököt is) a magánéletben, amíg van munkánk és a gazdaság is jól működik.

Aztán valaki egyre tovább lépett ezen az úton, és egyszer csak meztelen gyermekek képeit publikálta, majd tett még egy lépést, és ezeket elérhetővé tette az Interneten. És mi azt mondtuk: rendben, a szabad szólás joga ezt lehetővé teszi számukra.

Aztán a szórakoztatóipar azt mondta, készítsünk tv- műsorokat és mozifilmeket, amelyek az erőszakot, az erkölcstelenséget és a tiltott szexet reklámozzák. És készítsünk olyan zenefelvételeket, amelyek bátorítanak a nemi erőszakra, a kábítószer-fogyasztásra, a gyilkosságra, az öngyilkosságra és a különböző sátáni témákat dolgozzák fel. És mi

azt mondtuk, ez csak szórakozás, nincs is rossz hatása, és különben sem veszi senki komolyan, úgyhogy, csak hadd menjenek.

Most pedig feltesszük magunknak a nagy kérdést:

Miért nincs a gyermekeinknek lelkiismerete, miért nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, és miért nem okoz nekik problémát, hogy megöljék az idegeneket, osztálytársaikat, saját magukat? Talán, ha elég hosszan és keményen gondolkodunk rajta, ki tudjuk találni! Azt hiszem, elég sok köze van mindennek ahhoz a bibliai ígéhez, hogy amit vet az ember, azt aratja is.

Írjunk hát levelet Istennek, s nézzük, hogy mit válaszolna rá:

„Kedves Isten!

Miért nem mentetted meg azt a kislányt, akit megöltek az osztályban?

Tisztelettel, egy Érintett Tanuló.”

És a válasz?

„Kedves Érintett Tanuló!

Ki vagyok tiltva az iskolából.

Tisztelettel: Isten.”

Furcsa, milyen egyszerű az embereknek kivetni, kidobni Istent, zagyvaságnak, értelmetlenségnek tartani üzenetét, aztán csodálkoznak, miért megy a világ a vesztébe, s hogy miért ölik egymást az emberek. Persze aztán azt mondjuk; Ha Isten lenne, nem lenne erőszak a világban...

Furcsa, mennyire elhisszük, amit az újságok írnak, de megkérdőjelezzük, amit a Biblia mond.

Furcsa, hogyan mondhatja valaki „Hiszek egy Istenben”, miközben Sátánt követi, aki egyébként szintén hisz Istenben! Persze, aztán ha valami baj ér bennünket azt mondjuk; én nem tehetek semmiről, Isten a hibás, még az imáimat sem hallgatja meg...

Furcsa, milyen gyorsan készek vagyunk az ítékezésre, és mennyire nem a megítéltetésre, hogy gondolkodjunk azon, mi a jó és mi rossz. Persze, aztán ha rossz ér bennünket, azt mondjuk; nem tudtam, hogy ez helytelen tetteim következménye. S milyen rosszul esik, ha ítékeznek felettünk...

Furcsa, milyen gyorsan továbbküldjük a viccek ezreit és azok bozöttüzként terjednek a köztudatban, de ha az Úrról szóló üzenetekkel tesszük ezt, az emberek kétszer is meggondolják, mielőtt továbbítanák.

Furcsa, hogy az erkölcstelen, obszcén, durva és vulgáris dolgok szabadon áramlanak a világhálózaton, miközben az Istenről való nyilvános beszédet elnyomják az iskolákban és a munkahelyeken.

Furcsa, hogyan lehet valaki Krisztusért lángoló vallásos ügybuzgó a gyülekezetében és láthatatlan keresztény a hétköznapi életben.

Furcsa, hogy jobban érdekel, mit mondanak rólam az emberek, mint az, hogy mit mond Isten felőlem!

Tehát Isten a felelős?

(Halász Pálma újságíró)